

Din adâncimi

George Coșbuc

Din adâncimi fără de margini
A răsărit pe cer o stea;
Și triști, nemișcători de-a pururi
Aprinșii sori priveau la ea.

De la-nceput, de când e lumea,
Izbită ea prin spații reci
Se duce-ntr-una, se tot duce
Și se va duce-n veci de veci.

Se scuturau, gemând prin noapte,
Din visuri deșteptații sori
Ca să-și mai scuture urâtul,
Să alunge-ai frigului fiori.

Și se uitau cu jale-n drumul
Pierdutului drumeț acum -
O, de-ar putea și ei vreodată
Să alerge-n veci pe-același drum.

Căci ei de la-nceputul lumii
Stau solitari în gol așa,
Și-n lungul cel de veci al vremii
Ei tot pe-același loc vor sta.

Dar nu știau că steaua-n treacăt
Își plânge-amarul ei noroc,
Că, de-obosită, pizmuiește
Pe cei ce stau etern în loc.